

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 września 2012 r.,
sprawy J. G.
skazanego z art. 288 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 30 marca 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
z dnia 28 grudnia 2011 r., ,

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne;**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. G. - Kancelaria Adwokacka - kwotę 442,80 zł, w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego J. G. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Sformułowane w niej zarzuty wymagały zdecydowanie krytycznej oceny.

Od dawna przyjmuje się w judykaturze, że naruszenie art. 4 k.p.k. nie może w ogóle stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej czy apelacyjnej, gdyż przepis ten ma charakter ogólny i określa jedynie dyrektywę postępowania. Podobnie ogólny charakter ma art. 9 § 1 k.p.k., który statuuje zasadę działania z urzędu. Stwierdzając, że w toku niniejszej sprawy nie doszło do obrazy żadnego z

wymienionych przepisów, warto odnotować, że węzłową kwestią konkretnej sprawy było dokonanie wyboru między dwoma wersjami wydarzeń – przedstawioną przez pokrzywdzoną i podaną przez J. G. Sąd pierwszej instancji przydał waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej i świadka M. L., natomiast zdyskredytował wyjaśnienia skazanego i relacje świadków przez niego zgłoszonych. Sąd odwoławczy w całej rozciągłości zaaprobował ten punkt widzenia.

Ustosunkowując się do zarzutu naruszenia art. 170 § 1 k.p.k., nie sposób zaprzeczyć, że obraza tego przepisu miała miejsce. Sądowi pierwszej instancji nie było wolno przejść do porządku nad zgłoszonym po zamknięciu przewodu sądowego żądaniem dowodowym, mimo że zredagowane ono było nader ogólnikowo. Należało w takiej sytuacji wezwać wnioskodawcę do sprecyzowania wniosku i dopiero wówczas podjąć właściwą decyzję. Zaniedbanie sądu a quo w tym zakresie nie było jednak rażące i nie mogło mieć wpływu na treść rozstrzygnięcia, bowiem okoliczność podniesiona przez oskarżonego dotyczyła zupełnie innego czynu niż objęty aktem oskarżenia i innego postępowania wykroczeniowego. Jeśli natomiast chodzi o wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka J. M., to został on zasadnie oddalony, jako że okoliczność, która miała być za jego pomocą udowodniona, nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (k. 62).

Sąd drugiej instancji rozważył wszystkie istotne wnioski i zarzuty wskazane w apelacjach, a zatem trudno mówić o tym, że doszło na etapie postępowania odwoławczego do obrazy art. 433 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy, rozpoznając zarzut związany z zaniechaniem przesłuchania J. M., odnotował trafnie, że „to, iż gdzieś w przeszłości członek rodziny pokrzywdzonej P. miał zniszczyć uprawy J. G., pozostawało bez żadnego związku z zarzutami zamieszczonymi w akcie oskarżenia (...). Zresztą treść wyjaśnień J. G. wskazywała na to, że swoje przekonanie o zniszczeniu grochu opierał on na wątpliwych przesłankach” (s. 3 uzasadnienia). Z naciskiem trzeba tu stwierdzić, że sąd ad quem nie miał obowiązku odnosić się do treści pisma złożonego w dniu 28 grudnia 2011 r., skoro autorzy apelacji tej kwestii nie podnosili – ani w złożonych na piśmie środkach odwoławczych, ani na rozprawie apelacyjnej. Odmienne twierdzenie skarżącego w tym zakresie, być może związane z chaotycznie zredagowaną osobistą apelacją J. G., należało uznać za rozmijające się z prawdą.

Dlatego Sąd Najwyższy, przychylając się do postulatu zgłoszonego w prokuratorskiej odpowiedzi na kasację, oddalił skargę w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Utrzymywanie się skazanego z renty socjalnej legło u podstaw decyzji o zwolnieniu go od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne (art. 624 § 1 k.p.k.). Wysokość wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji ustalono na podstawie § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).